

Ministerens skriftlige besvarelse af et af udvalget stillet spørgsmål

Spørgsmål: »Ad bemærkningerne til § 1.

Der udbedes et eksempel på, at »Dommen skal anerkendes, selv om domstolen på grund af sagens tilknytning til et ikke-nordisk land har lagt dette lands lov til grund ved afgørelsen«.

Svar:

Lovforslaget tager ikke stilling til, hvilket lands lovgivning der skal anvendes ved afgørelser om faderskab, når sagen har tilknytning til udlandet, f. eks. fordi manden bor i Danmark, men moderen og barnet i udlandet. Dette lovvalgsspørgsmål afgøres i Danmark efter de almindelige danske internationalprivatretnlige regler. Efter disse antages det, at spørgsmålet om faderskab til børn uden for ægteskab af danske myndigheder skal afgøres efter dansk ret, medens spørgsmålet om, hvorvidt et barn har status som ægtebarn, formentlig skal afgøres efter loven på mandens bopæl (domicil) på det tidspunkt, barnet blev avlet, jfr. *Philip*: Dansk international privat- og procesret (3. udg. 1976) s. 240-244.

Som et muligt eksempel på den i spørgs-

målet nævnte situation kan nævnes tilfælde, hvor moderen og ægtemanden er udenlandske statsborgere og bor i det pågældende udland på avlingstidspunktet, men hvor moderen og barnet senere flytter til et nordisk land og dér anlægger sag mod ægtemanden med påstand om, at han ikke er faderen. Træffes der under denne sag en realitetsafgørelse af spørgsmålet om faderskab under anvendelse af udenlandsk ret, er dommen omfattet af § 1 i lovforslaget.

Det tilføjes, at afgørelser, hvorved retten afviser sagen eller frifinder sagsøgte på grund af manglende søgsmålsret, ikke er omfattet af § 1. Som eksempel herpå kan nævnes en svensk højesteretsdom fra 1973 (NJA 1973:33), hvor et barn, der var født i ægteskab mellem to tyrkiske statsborgere, i Sverige anlagde sag mod ægtemanden med påstand om, at han ikke var far til barnet. Den svenske højesteret fandt, at spørgsmålet om, hvem der kunne anlægge ægtebarnssag, måtte bedømmes efter tyrkisk ret. Da en sag som den foreliggende efter tyrkisk ret alene kunne anlægges af ægtemanden, blev den af barnet anlagte sag afvist.